

Ja tead, armas Maria, luddas selle asja polest on. Agga siiski tahhan minna homme jubba sinno onnule üttelda, et meie teine teist armastame. Ma tahhan temma läest sind ommale palluda; olgo tüil, et ma ollen teomees temma palga ja leiwa eest, siiski tunneb ta mind, et ma wiſatas ning nigris inimenne ollen; ja ma ussun, et temma ommeti omma kallimehhe tüitre õnnest ja rahhust enam luggu peab, kui kurja Hanso sõbrussest.

Kui agga sedda tähhele pannen, mis sandist ta omma orjasi peab, jubba sellepärrastgi ei wõi ma tedda mitte armastada, kostis Maria.

Ma pannen sedda immeks, ütles Jürri, et se wanna teomees, se wenne Iwan, ni kaua Hanso jures wälja peab; ta on jubba ülle aasta temma tenistusses. Sinnust, Maria, wõib se wanna Iwan wiisist paljo luggu piddada. Agga hommiko, kui meie tõle lähheme, pärrib ta ifka minno läest järrel, luddas so kassi läib. Minna oskan parrago ni wähhhe wennekeest, muudo ma olleffin temmaga ammogi sõbrust teinud.

Se on wägga immelik, ütles Maria, ka minna armastan sedda wanna Iwani ja rõmustan ennast ifka, kui ma tedda nään. Ta polse mitte nenda kui need teised wennelassest, kes siin küllas teiwad. Mo onno, selle läest ma küssisin, kust Iwan pärritud, ütles mulle, et temma laugelt wennemaalt Uraki-mäggedelt ühhe rikka herraga Tallinna tulnud. Se herra olla laewaga saksamale läinud,

agga wanna Iwan, kes herrast mahha jäi, on ennast kurja Hansu jure tenistussesse palkanud; ennam ei tea ta onno temmast ühtegi.

Minna pean nüüd hoosteale süa andma. Summal olgo sinnoga, armas Maria; nenda se jääb: homme ma rägii sinno pärrast so onnoga.

Peaks onno sulle ommeti ühhe hea wastusse andma, kostis Maria.

Sel filmapilgul läks Iwan möda ja andis märki, et üks nende liggidal poese tagga on. Niipea kui nemmad omma filmi süüna pöörsid, tuli jo ta onno wihhase näoga poesa tatta wälja ja ütles: Se räkiminne, Jürri, wõid sa homme ennesele hoida; minna tahhan sulle agga tänna weel se wastusse anda. Homjest päwast olled sa minno tenistussest lahtilastud. Ja sulle, Maria, annan nõu, selle mehhiessega mitte üht sõuna enam räkida. Mis temma sulle enniist räkis sinno rikkussest, on temma ommast peast wäljamoeltud ehk — wõib ta olla — et temma emma sedda jansi peaga kõnneles, kui ta sedda temmale on räkinnud.

Marial tullid pišjarad filmi; agga kui Jürri sedda näggi, wöttis ta siiddant ja wastas: Teie ei wõi mind mitte sel kombel tenistussest ajada, ma ollen ka teid truište teinud ja ifka omma tööd öiete ja teie mele järrel teinud. Agga Maria pärrandusse ülle wõin ma jo lohhut nouda, ja sealt kulata, mis sest asjast arwatasse.

Se jääb sels, mis ma ollen ütelnud. Kassige